

A vízilabdázó mint múzsa

Ezúttal sporttémájú színpadi műveket alkottak a drámaíróverseny résztvevői

Lóránt Ida írása
a NÉPSZAVÁNAK

Tollpárbajra invitált a minap három tollforgatót Gyurkovics Tibor neves író és ceremóniamester. A küzdőtér és az esemény már tradíció, harmadízben rendeztek drámaíróversenyt a József Attila Színházban.

Első alkalommal Siposhegyi Péter, a „veterán” csak az órával mérkőzött, időre írta a darabját. Tavaly már társakra lelt a játékhoz. Hernádi Gyula és Spiró György voltak a partnerei, idén pedig Eörsi István és Horváth Péter. Siposhegyi fogadkozik, ez volt az utolsó, jövőre átadja helyét a „fiataloknak”.

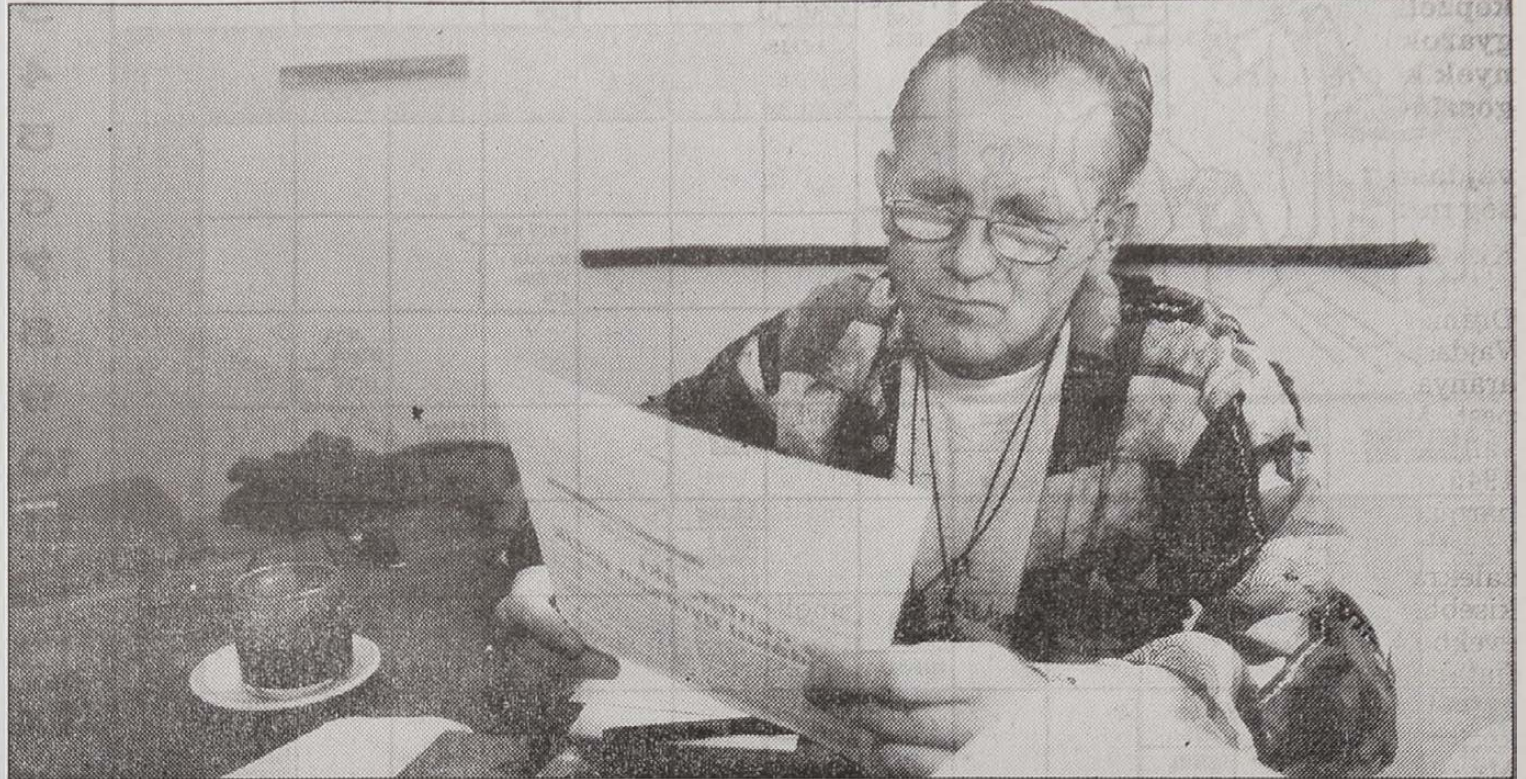
Reggel fél 8. Álmos tévések, újságírók hada veszi körül a három, Magyar Dráma Napja feliratú pólóban feszengő író, s a jelentős pillanat főszereplőjét, a kivágott újsághíreket rejtő urnát. E dobozból húzzák majd ki a versengés témáját. Siposhegyi Zolin, az egyik versenyző kisleány mülk minden, övé ugyanis a húzás joga.

Feszült pillanatok. A mesterek – bár leplezik – idegesen fikszirozzák a borítékokat. – Olyan, mint az érettségim – súgja valaki. Gyurkovics felemeli – nyári balesete óta hú kísérelését – a rézgombos sétapálcát, de nem int, megáll a keze a levegőben. Szatyrához lép, és fekete plüssmacskát halász elő. Leteszi az urna mellé: – *Ez nagyon fontos* – közli –, *ugyanis elhárítja a rossz szellemeket és szerencsét hoz.*

Zoli kiemeli a borítékot, Gyurkovics Tibor felolvassa a címet: Egy center, aki ráadásul gyorsan úszik. Megkönnyebbült sóhajok, bár többen elégedetlenek – ez sem jobb a tavalyi időjárás-jelentésnél, mondják –, az írók nyugodtnak tűnnek.

– *Első hallásra nem rossz* – állapítja meg Siposhegyi, s látszik, fejében már forognak a kerekék.

– *Az időjárás még mindig jobb volt* – hümmögi Eörsi István.

A győztes, Horváth Péter, itt még elmélyülten dolgozik

Marton Szilvia felvétele

Horváth Péter nem nyilvánít véleményét.

A csapatok elvonulnak a színház egymástól távol eső zugaiba. Mindegyik íróhoz egy titkárnő csatlakozik, aki majd a szöveget gépeli. Eörsi István saját lap-topját veszi elő, ahhoz szokott, azzal jobban megy az írás. Különböző tollakat, szemüvegeket húz elő a táskájából, aztán teát és kávéhozat magának. Míg a komputert rakja össze, idegesen füttyörész. Borzasztó szituáció – mormogja maga elé.

Horváth Péter kézzel alkot. Leül az íróasztalhoz, egy pillantást vet a cikkmásolatra, és azonnal munkához lát. Siposhegyi Péter egyenesen a gépbe diktál. Ömlenek belőle a mondatok, olyan, mintha már egy kész darabot olvasna fel.

Fél 11 előtt Siposhegyi diadalittasan előjön zugából, s jókora papírköteget lobogtat: – *Kész* – jelenti elégedetten. – *Két óra 23 perc. Megjavítottam a tavalyi, 2 óra 57 perces rekordomat.* A másik két versenyző viszont kihasználja a versenyszabályok szerint

engedélyezett időtartamot, déli egy körül készülnek el.

Kettőkor újabb izgalmak gerjednek: rendezőt és színészeket sorsolnak. Bagó Bertalan, Bánki Gábor és Magács László a három kiválasztott. Nem tudják, kinek a darabját rendezik, csak a címet ismerik. A színészek – Fehér Anna, Tordai Teri, Galambos Erzsébet, Sztankay István, Újréti László, Hegyi Barbara és a többiek – három csoportban elkezdik a próbát.

Este 7-re zsúfolásig megtelik a színház. Sok embernek nem jut már ülőhely. (És még azt mondják, mai magyar darabra nem jön be a néző!) Elkezdődik a játék, tapsol, nevet a közönség. Mindenki jól szórakozik. A darabok zajos sikert aratnak.

Eörsi István Elveszett bárány című írásában önmaga – drámaíróverseny okozta – szorított helyzete felett kesereg, néha időmértékes verssorokba téve át mondanivalója lényegét. Horváth Péter A centerben önfeledten humorizál, főleg a mulatságos figurákra, a helyzetkomikumra épít.

A végzet asszonyát BKV-ellenőrnek álcázza. Sztankay István és Újréti László figurái olyan életteliek a színpadon, mintha már hetek óta ezt próbálták volna.

A Lótusz labda Siposhegyi Péter egyfelvonásosa. Az előbbi kettőnél kicsit keserűbb, szatirikusabb. Tükröt tart elénk: lám ez lesz nálunk a tehetségéből, ilyen egy mai karrier.

A zsűri – melyben Hernádi Gyula, Szász Endre, Magyar Bálint, Szirányi János is helyet foglalt – Horváth Pétert kiáltja ki a legjobbnak, s a közönségtől is ő kapja a legtöbb szavazatot. Díjakban, ajándékokban nincs hiány. Televíziót, videót, Szász Endre három festményét cipelhetik haza az alkotók, és még külföldi és belöldi utazási utalványokkal is megajándékozzák őket.

Az időgyőztes Siposhegyi Péter megkapja a számítógépet, amelyen alkotott. – *Eddig csak írógépem volt* – dohogja –, *most tanulhatom a számítógép kezelését.* De látszik rajta, hogy majd elszáll az örömtől.